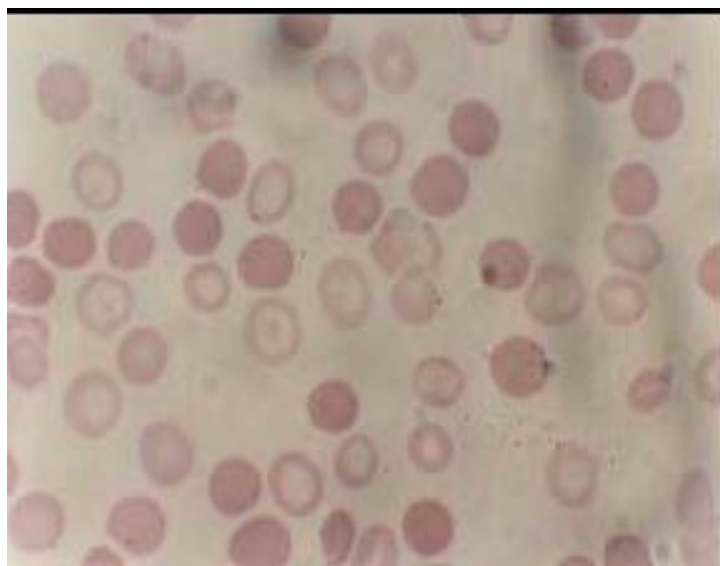

UVOD

Anemija se najbolje definiše kao smanjena koncentracije hemoglobina u jedinici zapremine krvi, odnosno u jednom (dl) krvi, jer klinička ispoljavanja anemije uglavnom zavise od stepena smanjenja snabdijevanja tkiva kiseonikom, koje zavise od koncentracije hemoglobina u krvi. Anemiju (slika 1.) odlikuje smanjenje mase eritrocita u krvi, koja je uvijek prećena smanjenjem hemoglobina i hematokrita ispod njihovih normalnih vrijednosti. Ona je uvijek uslovljena poremećajem ravnoteže između stvaranja eritrocita i hemoglobina u kostnoj srži i njihovog iščezavanja iz krvi.

Smanjen broj eritrocita sam za sebe karakteriše anemiju, kao i samo smanjenje količine hemoglobina, bez smanjenog broja eritrocita, jer njihovo smanjenje nije uvijek saglasno. U suštini smanjenje hemoglobina predstavlja glavni fiziološki poremećaj u anemijama, zbog vežne uloge hemoglobina – primanje i prenošenje kiseonika. Usled nedovoljnog kapaciteta za prenos kiseonika kod anemije glavni patogenetski činilac je opšta ishemija. Od stepena diferencijacije ćelija zavisi i reakcija različitih tkiva na hipoksiju. Simptomi i znaci anemije se najprije javljaju od strane nervnog sistema koje je najosetljivije na nedostatak kiseonika. U naporu kada su potrebne veće količine kiseonika znaci i simptomi anemije se pogoršavaju i postaju izraženiji.

Anemija sama po sebi nije oboljenje već simptom koji prati razna oboljenja i poremećaje. Ona može biti čisto hematološko oboljenje ili, što je mnogo češće, pratilac ili znak drugog oboljenja.

Slika 1: Krvni razmaz kod mikrocitne anemija